

Novemberbrief

Beste vrienden,

Maandelijks willen we verslag uitbrengen over de activiteiten van onze steungroep en nieuws meegeven over Kananga, in het bijzonder de projecten waar Ivo bij betrokken is. Uiteraard verlenen we zoveel mogelijk als kan het woord aan Ivo en zijn medewerkers zelf.

Activiteiten steungroep

Filmavond 8/11 (Buizingen)

Uit alle Vlaamse provincies waren mensen afgezakt om samen met de sympathisanten van Ivo's werk te kijken naar een driedelige documentaire over Mpokolo wa Muoyo (40'), "la prison centrale" (ca. 25') en het veldwerk van ORS of *Oeuvres de reclassement sociale* (ca. 10'). Jan Steenhouwer, Goedele Christiaens en Johannes-Rigobert Mwamba waren immers in juli-augustus Ivo in zijn werkveld en habitat gaan bezoeken. We mogen de avond als geslaagd beschouwen. De ca. 75 aanwezigen waren afkomstig uit alle Vlaamse provincies.

De film zelf toont sfeervol, maar zonder franje en sensatiezucht, het leven-zoals-het-is in en rond Mpokolo wa Muoyo en in de staatsgevangenis.

De filmavond was ook de lanceringsavond voor de actie "On sait jamais". Met deze willen we op enkele maanden tijd € 50 000 bijeenbrengen voor de aanschaf van een alle-terreinwagen. Uit de film bleek overduidelijk dat aan een goede 4 X 4 behoefte is. Radiopresentator Guy De Pré neemt het peterschap van dit initiatief waar. Op 10 november had de actie al € 2547,39 opgebracht. Er zijn contacten om de kostprijs van de aanschaf en van de levering van de wagen te drukken.

Filmavond 15/11 (in Scheut te Anderlecht)

Geschenkenbeurs 15/12 (Halle, O.-L.-Vrouwcentrum)

Hele dag doorlopend. Op ons standje te koop: schilderijtjes uit Kananga, kaartjes met gedicht, kalenders 2019, velours du Kasai...

Nieuws van de projecten

Mpokolo wa Muoyo: over het partnerschap met UNICEF en over kindsoldaten.

Het verslag van het bezoek van de Duitse afdeling van UNICEF aan Kananga (28/9/2018) leert veel over de kwetsbaarheid van de kinderen in de provincie Kasai Central en over de hoeveelheid kindsoldaten (1000 zijn als dusdanig geregistreerd en 7000 kinderen zijn gescheiden van hun families). Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat Unicef aanklopt bij de begeleiders van *Mpokolo wa Muoyo*, die ze als hun partners beschouwen. Maar uiteraard moest eerst een uitgebreid verslag over de werking van het opvangcentrum overgemaakt worden. Een interessante statistiek hierin geeft aan dat in de periode

van 2013 tot 2017 in het centrum 2289 kinderen (waaronder 167 kindsoldaten) werden opgevangen. In totaal werden 1298 kinderen terug ondergebracht in hun (ruime) familie en werd aan 991 ondervoede kinderen, vergezeld van een familielid medische hulp en aangepaste voeding gegeven. De samenwerking met Unicef leverde al resultaat op in 2018: 67 kinderen werden zo bij hun familie gebracht, waaronder 34 afkomstig uit milities (*zie woord van Ivo 26/10 onderaan*)

“La Prison centrale”.

Op 2/10 was er (met de nodige vertraging) een vergadering van Ivo met het Internationale Rode Kruis en de staatsverantwoordelijken van het gerecht om ideeën uit te wisselen over de verbetering van de leefomstandigheden in de gevangenis (*zie woord van Ivo 26/10 bis onderaan*).

De vereniging *Without Walls* lanceerde op 19/10 de actie “DePoToP”. De doelstelling is in de Congolese gevangenschappen, o.a. die van Kananga, degelijke en hygiënisch verantwoorde toiletten te voorzien. Via de verkoop van toiletpapier wil men hieraan verhelpen (bestellen langs info@potop.be).

Nieuws uit Kananga

Radio Okapi verspreidde op 18/10 het bericht “*Expulsions des Congolais d’Angola: l’ONU redoute une crise humanitaire au Kasai*”. Volgens het humanitaire agentschap OCHA werden 257 000 Congolezen begin oktober verdreven uit Angola aan de grens met de Kasai. Naast de onrust over de gewelddaden die daarmee gepaard gaan vreest de organisatie voor een humanitaire ramp. De gevolgen waren al in Kananga voelbaar (*zie woord van Ivo 1/11 onderaan*).

Woord van Ivo

Op 26/10/2018 schreef Ivo aan medewerkers hier:

“Gedurende mijn afwezigheid zijn er erg goede contacten geweest met Unicef. De ploeg mannen van Unicef is nu vervangen door vrouwen (degelijke Congolese en andere Afrikaanse vrouwen), die veel meer aandacht besteden aan wat er gaande is in deze maatschappij. Zo vroeg Unicef aan Mpokolo wa Muoyo om de NGO die (niet zo goed) bezig was met de demobilisatie van de kindsoldaten die aan de opstand van Kamuina Nsapu hebben deelgenomen, bij te staan. Die samenwerking viel in de smaak van Unicef en heeft ons centrum nu uitgekozen als belangrijke partner. We zullen serieus gesteund worden, met alle gevolgen van dien: praktisch twee maanden werken (en telkens weer herwerken) aan het budget volgens hun systeem. Men vraagt ons om minderjarigen die de militie verlaten hebben op te vangen en voor te bereiden op hun familiehereniging. We zijn dus weer bezig met kindsoldaten! Men vraagt ons mee te helpen bij de 'screening' van de jonge kandidaten die zich aanmelden om zich in het leger in te zetten, de minderjarigen worden geweigerd en naar ons centrum gestuurd. Men vraagt ons ook om op die plaatsen van de stad waar men veel heeft afgezien van het geweld van de opstand en van de harde repressie, speelpleinen te organiseren voor de jeugd, plus vormingssessies voor de volwassenen over de 'Child Protection' en de Rechten van het Kind.

We moeten dus heel wat mensen aanwerven om zich in al die taken in te zetten. We moeten zorgen voor een georganiseerde psychologische begeleiding, we moeten een professionele boekhouder engageren, een technisch beheerder, verschillende opvoeders en bijkomende sociaal assistenten, enz. We worden dus gesteund maar we krijgen er nog meer werk bij! En meer medewerkers die samen met ons bestaand personeel zullen betaald worden door Unicef. Ook de dagelijkse werking van ons centrum zal gesteund worden. We worden eerst geholpen voor zes maanden, dan wordt er geëvalueerd om te zien of het zo verder kan”.

26/10 bis:

“Voor de gevangenis ook is er een samenwerking bezig tussen Seprika (ons werk), de UNO, UNICEF, het Internationale Rode Kruis, het provinciale rechtssysteem en het militaire gerecht. Allen steunen hun werk op onze aanwezigheid in de gevangenis. Men vraagt ons lijsten van de opstandelingen van Kamuina Nsapu, van de minderjarigen, van hen die al een jaar vastzitten zonder veroordeling, van de zieken (mentaal zieken, epileptiekers, fysisch gehandicapten). Telkens met naam, dossiernummer, geboortedatum, motief van aanhouding,...). Het gaat nu om 890 gevangenen, de helft zijn zogezegde opstandelingen van Kamuina Nsapu, meestal arme jongeren die aan de barrières van de soldaten op de wegen het gevraagde geld niet kunnen betalen, maar ook de zware gevallen die betrokken waren bij de moord op die twee experts van de UNO vorig jaar. Men zoekt hoe men het te groot aantal opstandelingen dat er al meer dan een jaar in voorhechtenis zit, kan verminderen. Ze geven voorrang aan hen die nog minderjarig waren toen ze werden opgepakt.

De provinciale dienst voor gerechtszaken staat ook onder druk van de UNO en UNICEF om geen minderjarigen meer naar de gevangenis te sturen. De opgepakte minderjarigen willen ze nu aan ons centrum toevertrouwen. Op voorwaarde dat we samen met andere NGO's werken aan hun heropvoeding, o.a. door hen gedurende enkele maanden een stukje vorming te geven: brood bakken, zeep maken, groenten kweken en kippen en konijnen enz., een beetje schrijnwerkerij en metselwerk... Dit project is nog in de maak en stuit op heel wat weerstand.

Op 1/11/2018 schreef Ivo:

“De gevolgen van de humanitaire crisis veroorzaakt door de opstand van Kamuina Nsapu zullen de komende jaren zeker nog niet opgelost zijn, of een andere crisis meldt zich al aan! Het Internationale Rode Kruis kwam hier vorige week 18 alleenstaande kinderen afzetten in Mpokolo wa Muoyo. Die komen allemaal uit de grensstreek Kasayi-Angola en zijn bij de vlucht voor de onlusten van Kamuina Nsapu hun ouders kwijt geraakt. Eergisteren zijn die met het vliegtuig van het Internationale Rode Kruis naar Lubumbashi gevlogen waar ze door familieleden zijn opgevangen. Het vliegtuig kwam terug met 4 kinderen uit de Katangastreek, die hier in de Kasayi familie hebben. Er zouden voor 't ogenblik ongeveer 80.000 alleenstaande kinderen rondzwerven langs de lange grens tussen Kasayi en Angola! Het betreft slachtoffers van de opstand van Kamuina Nsapu en uit Angola gevluchte kinderen. De eerste families, weggedreven uit Angola, beginnen deze dagen in Kananga aan te komen... Zonder wat humor en de vriendelijkheid van de mensen zouden we hier allemaal zot worden!”
